

[Waldorff]

galt, og det er det, regeringen håber. Det troede man heller ikke i 1976, hvor VS sagde om 1976-aftalen: denne aftale vil ikke betyde én eneste yderligere efterforskningsboring, og hvor vi fik ret. Man kan så håbe på, at vi ikke får ret denne gang.

Energiministeren repeterer i slutningen af sin redegørelse, hvad det er for mål, regeringen har forsøgt at forfølge med sine forhandlinger. Det drejer sig om de gammelkendte: forsyningsikkerhed, at sikre samfundets del af indtægterne, at forbedre betalingsbalancen og også at sikre arbejdspladser i en kommende dansk olieindustri. Det er ikke særlig overraskende, da vi nu faktisk befinder os i farcens tegn, at energiministeren erklærer, at den aftale, der er afsluttet, er fuldt tilfredsstillende for samfundet. Det er den ikke efter vores opfattelse, og jeg vil godt kommentere nogle af de mål, regeringen har stillet op, og som den siger at den også har fået indfriet med den aftale, der er indgået.

Det første punkt er forsyningsikkerheden. Man kan ikke anfægte, og vi ønsker ikke at anfægte, at aftalen vil have en vis virkning for forsyningsikkerheden, i hvert fald de næste 10 år, måske de næste 20 år. Man vil sikkert opnå, at der sker en hurtigere efterforskning og indvinding. Man får faktisk bygget en rørledning, og man har en køberet. Man har ganske vist forsøgt at fuppe befolkningen ved at kalde det en 40 pct.s køberet, hvad det jo altså ikke er, men en 8 pct.s, som langsomt vokser over en 10 års periode.

Men det, der er det centrale, er, at den forsyningsikkerhed, man opnår, opnår man i en periode, hvor der ikke reelt er mangel på olie på markedet, hvor spørgsmålet om forsyningsikkerhed udelukkende er et spørgsmål om økonomi. Den langsigtede forsyningsikkerhed, som er det, der virkelig har betydning, den forsyningsikkerhed, som forudsætter en langsigtet energiplanlægning, hvor man kan planlægge udnyttelsen af energiresourcerne, får man intet som helst af med den aftale, man har indgået med DUC.

På det punkt, hvor forsyningsikkerheden virkelig betyder noget, på den lange sigt, er aftalen simpelt hen katastrofal. Man kan jo prøve at vurdere, hvad DUC vil gøre. Vi er enige med regeringen, når man siger, at DUC vil intensivere efterforsknings- og indvindingsarbejdet i Nordsøen, nemlig fordi den aftale, der er ved at blive indgået, teore-

tisk giver DUC mulighed for at sætte sig på alt, hvad der er af olie- og gasressourcer af værdi i Nordsøen. Også uden de meget omtalte arbejdsprogrammer ville DUC handle på den måde. Man har den her tikkende bombe, som hedder år 2012. Det drejer sig for DUC om at få udnyttet mest muligt, få suget mest muligt ud af undergrunden inden år 2012, og alene det indeholder et incitament til et øget efterforsknings- og indvindings tempo.

Jeg mener, vi må forudse, at DUC vil sætte alle sejl til nu. Vi har allerede set, at i de måneder, der er forhandlet, fra den 27. juli 1980 til nu, hvor man laver aftalen, er der kommet yderligere en borerig til DUC, sådan at man kan udvide sin kapacitet. Inden blækket er tørt på den her aftale, er der endnu en borerig, og når man er begyndt at aflevere nogle af arealerne, er der yderligere to borerigge.

Det er da fuldstændig indlysende, at man vil gøre alt, hvad man kan, for at udnytte den chance, som det er, at regeringen tillader DUC at prøve at sætte sig på så mange områder som muligt. Der vil formentlig blive foretaget seismiske undersøgelser i ret stor stil, så man i en fart kan få et nogenlunde overblik over, hvilke områder, altså fiskevande, man skal skille sig af med, formentlig også som et led i at udvælge det sammenhængende areal i sydvestområdet, og derefter vil man koncentrere sin efterforskningsindsats omkring de arealer, som man kan beholde længst muligt. Yderligere giver aftalen mulighed for, at DUC kan vente med at gøre noget ved de fund, som man faktisk har gjort, nemlig de 6 fund, der er givet dispensation for.

Resultatet er – dér er vi enige med regeringen – at der vil ske en fremskyndelse af efterforskning og indvinding i DUCs områder. Det betyder, at der er en helt oplagt risiko, som er større, end den var med februarudspillet, som er større, end den var med regeringens lovudkast, for, at DUC når at sætte sig på det, der findes af værdi i Nordsøen. Der er en oplagt risiko for, at vi i værste fald år 2012 står uden de energireserver, som er helt nødvendige i de næste 20–30 år, hvor der virkelig kan forudses at opstå en mangel-situation på det internationale marked, og hvor det ville være nødvendigt i en langsigtet energiplanlægning at sikre, at man i Dan-